

Hænderne, førend det bliver forandret ved en fri Overenskomst; men Overenskomsten er kun fri, naar den skeer udenfor Finantsloven, hvor man kan lade Gjenstande falde, naar man ikke bliver enig; den er ikke fri i Finantsloven, som man ikke kan lade falde. Det er for mig noget Underordnet, at denne Indbragen af vedkommende Ting i Finantsloven svækker Landstingets Betydning, mod at det svækker hele vort constitutionelle Liv. Det Første skeer derved, at flere og flere Gjenstande optages i den Lov, hvis første og derved væsentligste Forhandling tilkommer det andet Thing; derved svækkes — vi have seet og følt det — efterhaanden Landstingets Indflydelse paa Forgivningen ikke blot med Hensyn til de directe Pengespørgsmaal, men ogsaa med Hensyn til meget andet, der dermed staar i Forbindelse. Men dette er, som sagt, for mig det Underordnede, mod at Forholdet mellem Regjeringen og hele Rigsdagen forrykkes. So flere vedkommende Ting man optager i Finantsloven, desto mere lægger man hele Vægtten med Hensyn til Regjeringens Gang i Folkethingets Majoritets Haand, og saa villig jeg end er til at indrømme det andet Thing og dets Majoritet Alt, hvad der tilkommer den, saa bestemt er jeg paa ikke at indrømme dem Mere end dette. Det er ganske klart fra Landstingets Standpunkt, at jo flere Sager der komme ind i Finantsloven, desto mere umuliggøres Sagernes selvstændige og altsidige Behandling, hvilket upaatvirlig tidligt eller sildigt vil føre ind paa en for vort hele constitutionelle Liv og for Friheden farlig Vej. Derfor skulle vi modsætte os det første Skridt, af den Grund skulle vi ikke tillade, at Finantsloven faaer nogen afgjørende Indflydelse paa saadanne almindelige Love som Lønningslove. Det hele Spørgsmaal skulle Justitsembedsmændene sættes paa fast Gage, og hvilken skal denne Gage være? hører til det Gebeet, hvorpaa en fri Overenskomst bør herse. Kan Regjeringen blive enig med os i Rigsdagen, saa skal det skee; kan den det ikke, saa skeer det ikke; og der er her slet ingen Fare for, at der ikke skulde komme en saadan Overenskomst til stede; Regjeringen trænger til Rigsdagen i saa overordentlig mange Tilfælde, at den maa erhverve sig Rigsdagens gode Villie ved en ri-

melig Optreden ogsaa med Hensyn til saadanne Gjenstande, hvor den ikke uebløseligt og absolut trænger til Rigsdagen. Men nu vil man sandsynligvis indvende — og denne Indvending er ogsaa allerede antydet, den ærede Indenrigsminister har jo ganske rigtigt gjort opmærksom paa denne Side af Sagen — at der er her ikke Tale om at lade i det Hele Lønningerne for Justitsembedsmændene i bestemmelse igennem Finantsloven, at der i det Højeste kun er Tale om, hvis man skulde gaae ind paa Folkethingets Fortolkning af Anmærkningen, at den næste Finantslov kan faae Indflydelse paa Bestemmelsen af Gager for et lidet Antal Justitsembeder, der blive ledige i det nu snart begyndende Finantsaar, at skulde Regjeringen finde sig brøstholden ved Afgjørelsen af Gagebestemmelserne for disse faa Embeder, saa kan Regjeringen jo standse den hele Reform og sige: Vi ville ikke sætte flere Justitsembedsmænd paa fast Gage, — og saa siger man, er Skaden jo ikke saa stor. Men Skaden er meget stor. For det Første er det ingenlunde en ubetydelig Skade, hvis, om ikke et meget stort, saa dog et vist Antal af Justitsembedsmænd skulde blive sat paa en saadan Gage, at man maatte betrykte, at de Hensyn, der bør tages til Justitsembedsmændenes Gagering, aldeles ikke derved vilde være fyldestgjorte, og det vilde være endnu uheldigere, at disse faa Embeder kom til at staa i den er i saa Henseende skjærende Modsatning til de øvrige Embeder, ved hvilke Reformationen var gennemført. Men dette er ikke Hovedsagen; Hovedsagen er fremfor Alt, at det vilde være det Uheldigste, der kunde skee, at Regjeringen, naar den havde begyndt paa denne Reform, da pludselig skulde standse den og sige: Vi ville ikke gennemføre denne Reform, hvor til vi først havde forlangt Bevilling, og som vi havde begyndt paa; vi ville ikke gennemføre den, fordi vi ikke kunne see nogen Rimelighed eller Billighed hos Repræsentationen, navnlig hos det Thing, der har den største Indflydelse paa Finantsloven. Det vilde frembringe et meget uheldigt Resultat med Hensyn til Forholdet mellem Regjeringen og Rigsdagen, navnlig mellem Regjeringen og Folkethinget, og dernæst vilde dog altid Fasttættelsen af Lønninger, der fandt Sted for disse Embeder, blive